

Sygn. akt II Ca 534/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Grzegorz Ślęzak
Sędziowie	SSO Jarosław Gołębiowski SSO Paweł Hochman (spr.)
Protokolant	st. sekr. sąd. Beata Gosławska

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa M. W. i R. W.

przeciwko (...) S.A. z/s w K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie

z dnia 23 kwietnia 2015 roku, sygn. akt I C 211/12

1. zmienia zaskarżony wyrok w punktach:

a/ pierwszym w ten sposób, że powództwo oddala,

b/ trzecim w ten sposób, że nie obciąża powodów obowiązkiem zwrotu na rzecz pozwanego kosztów procesu;

2. nie obciąża powodów obowiązkiem zwrotu na rzecz pozwanego kosztów procesu za instancję odwoławczą.

SSO Grzegorz Ślęzak

SSO Paweł Hochman SSO Jarosław Gołębiowski

Na oryginale właściwe podpisy

Sygn. akt II Ca 534/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy w Bełchatowie po rozpoznaniu sprawy z powództwa M. W. i R. W. przeciwko (...) SA z/s w K. o zapłatę zasądził od pozwanego (...) SA z/s w K. solidarnie na rzecz powodów

M. W. i R. W. kwotę 3.917,80 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 7 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałej części, zasądził od pozwanego (...) SA z/s w K. na rzecz powodów M. W. i R. W. kwotę 4.012,17 złotych tytułem kosztów procesu.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

M. i R. małżonkowie W. od 10 sierpnia 2009 r. są właścicielami na prawach wspólności ustawowej nieruchomości położonej w miejscowości Ż. o łącznej powierzchni 2,01 ha. oznaczonej w ewidencji gruntów jako działki o numerach: (...), (...), (...) i (...). dla której Sąd Rejonowy w Bełchatowie urządzona jest księga wieczysta Kw nr (...)

W dniu 27 maja 1988 r. Wojewoda (...) na wniosek Zakładu (...) SA w Ł. wydał decyzję nr (...) o ustaleniu lokalizacji inwestycji obejmującej budowę linii elektroenergetycznej 400 kV relacji R. - M. w granicach województwa (...), na terenach gmin B., K., S. i R.. Zgodnie z pkt 5 załącznika Nr 2 do decyzji inwestor miał ponieść koszty odszkodowań na rzecz rolnictwa, leśnictwa oraz osób trzecich za szkody powstałe przy realizacji inwestycji. Decyzja została wydana na podstawie art. 35 ust. 1 pkt 3 i art. 41 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 12 lipca 1984 r. o planowaniu przestrzennym / Dz. U. Nr 35, poz. 185 /.

W dniu 16 listopada 1988 r. Urząd Wojewódzki w P. na wniosek Zakładu (...) w Ł. wydał decyzję o zatwierdzeniu planu realizacyjnego i wydaniu zezwolenia na budowę dla linii 400 kV relacji R. -M. na terenie województwa (...), na terenach gmin B., K., S. i R.. Decyzja została wydana na podstawie art. 21 ust. 3 i art. 29 ust. 4 ustawy z dnia 24 października 1974 r. Prawo budowlane / Dz. U. Nr 38, poz. 229 /

Na podstawie zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu Nr (...)z dnia 9 lipca 1993 r. dokonany został podział przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakład (...) w Ł. w celu wniesienia przez Skarb Państwa zorganizowanej części mienia przedsiębiorstwa do spółki akcyjnej (...) SA w W. oraz przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego Zakład (...) w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa pod nazwą (...) SA w Ł.. Zakład (...) przekazał do (...) SA: 1/ stacje:

- J. 220/110/15 kV - w zakresie rozd. 220 kV i trafo 220/110 kV,
- P. 220/110/15 kV - w zakresie rozd. 220 kV i trafo 220/110 kV,
- Z. 220/110/15 kV - docelowo w zakresie rozd. 220 kV i trafo 220/110 kV
- inwestycja w budowie, 21 linii 220 kV relacji:
 - J. - R. o długości 17,80 km.
 - J. - M. o długości 16,40 km,
 - J. - A. o długości 40,60 km,
 - J. - P. o długości 19,00 km,
 - J. - P. o długości 19,70 km,
 - J. - A. o długości 11,50 km,
 - J. - R. t. I o długości 11,70 km,
 - J. - R. t. II o długości 11,70 km.

W dniu 31 maja 1994 r. odbyło się Walne Zgromadzenie Akcjonariuszy (...) SA z/s w W., na którym został podwyższony kapitał akcyjnego spółki.

Na podstawie zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu Nr (...) z dnia 9 lipca 1993 r. nastąpił podział przedsiębiorstwa państwowego (...) w Ł. i przekształcenie tegoż przedsiębiorstwa w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa.

Na podstawie protokołu z działania komisji ds. przekazania - przejęcia nastąpiło przejęcie linii i stacji 400 i 220 kV z Zakładu (...) do (...) SA.

W dniu 5 grudnia 2007 r. odbyło się Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie spółki pod nazwą (...) SA z/s w W. spółka ta wzięła udział w podziale spółki (...) SA z/s w L. przez wydzielenie w trybie określonym "w art. 529 § 1 pkt 4 Kodeksu spółek handlowych w drodze przeniesienia części majątku spółki dzielonej na spółkę.

Na podstawie uzgodnionego w dniu 30 sierpnia 2007 r. planu podziału nastąpił podział Spółki (...) SA w W. pomiędzy (...) SA a (...) SA -w trybie art. 533 Kodeksu spółek handlowych.

Na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 24 października 2007 r. nastąpiła zmiana nazwy spółki (...) SA na (...) SA oraz siedziby z W. na L..

Na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 11 grudnia 2008 r. nastąpiła zmiana nazwy spółki (...) SA na (...) SA oraz siedziby z W. na K..

W dniu 11 marca 1963 r. Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w P., na wniosek Zakładów (...) wydał decyzję na podstawie art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości o zezwoleniu w/w przedsiębiorstwu na wstęp na teren nieruchomości osób wymienionych w wykazie do decyzji w? granicach ustalonych potrzebami budowy i korzystanie z nich w celu założenia linii wysokiego napięcia oraz zobowiązał do sporządzenia operatu szacunkowego poczynionych w związku z tym szkód. W aktach brak wykazu adresatów tejże decyzji.

Linia elektroenergetyczna 400 kV - dwutorowa relacji R. — T. obejmująca miejscowość Ż. została oddana do eksploatacji około roku 1990 -1991 i była wybudowana przez Zakład (...). Eksploatacja linii polega na wykonywaniu obchodu dwa razy w roku celem ustalenia, czy potrzebne są naprawy i usuwanie usterek stwierdzonych w trakcie obchodu. Na linii przebiegającej przez nieruchomości powodów nie było dokonywanych napraw długotrwałych lub uciążliwych dla właścicieli. Pracownicy pozwanego nie zawsze uzgadniają z właścicielami działek wykonywanie prac naprawczych; często nawet nie wiedzą, kto jest ich właścicielem. Uzgodnień wymagają prace polegające na wycince drzew, gdyż pozwany musi przekazać wycięte drzewo właścicielowi.

Wysokość wynagrodzenia na bezumowne korzystanie przez (...) SA z (...) małżonków W. za okres od 10 sierpnia 2009 r. do 31 października 2012 r. wynosi 2.372.00 zł, za okres od 1 listopada 2012 r. do 30 lipca 2013 r. wynosi 551,00 zł.

W Instytucie (...) w W., Ministerstwie Gospodarki w W. oraz Urzędzie Gminy w K. nie ma dokumentów dotyczących budowy i eksploatacji linii elektroenergetycznej 400 kV relacji O. - R., R. - T.. W Archiwum Akt Nowych w W. znajdują się dokumenty dotyczące tej linii jedynie w zakresie: lokalizacji linii 400 kV R. - Ł. - P. i Ł. - W., wskazań lokalizacyjnych linii 400 kV relacji R. - B. - M. i lokalizacji linii 400 kV R. - J.; nie ma dokumentów dotyczących budowy i eksploatacji dwutorowej linii elektroenergetycznej 400 kV relacji O. - R. oraz R. - T..

Przed wystąpieniem z pozwem w niniejszej sprawie pełnomocnik powodów pismem z dnia 3 sierpnia 2011 r. zwrócił się do (...) SA o zapłatę kwot: 25.000,00 zł tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości powodów oraz 25.000,00 zł tytułem wynagrodzenia za ustanowienie na tychże nieruchomościach służebności przesyłu w trybie art. 3051 k.c.

Stan faktyczny niniejszej sprawy został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów przedstawionych przez strony, zeznań świadka W. R. oraz opinii biegłej sądowej C. U..

W następstwie powyższych ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

W ocenie Sądu rejonowego podstawę prawną żądania pozwu stanowi art. 225 k.c. w związku z art. 224 §1 k.c. W świetle tych przepisów samoistny posiadacz w złej wierze jest obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i jest odpowiedzialny za jej zużycie, pogorszenie lub utratę.

W przedmiotowej sprawie Sąd przyjął, iż posadowienie na nieruchomości powodów urządzeń przesyłowych nastąpiło w oparciu o decyzję administracyjną Nr (...) z dnia 27 maja 1988 r. wydaną w trybie ustawy z dnia 12 lipca 1984 r. o planowaniu przestrzennym /Dz. U. Nr 35, poz.185/ - była to jednak decyzja tylko w zakresie ustalenia lokalizacji inwestycji - zamierzenia dotyczącego budowy linii elektroenergetycznej 400 kV relacji R. - M.. Nie została w tym zakresie wydana decyzja na podstawie ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (t.j. Dz.U. z 1974 r. Nr 10, poz. 64 ze zm.). Załączona do akt decyzja z dnia 11 marca 1963 r. / k - 107 / dotyczy Zakładów (...) - Przedsiębiorstwo Państwowe, Zakładu (...) i dotyczyła założenia linii 220 kV. Decyzja ta zatem nie dotyczy przedmiotowej sprawy.

Pozwany w żaden sposób nie wykazał, w jakiej dacie nastąpiło faktyczne przekazanie do eksploatacji przedmiotowych urządzeń energetycznych. Jedyne z zeznań świadka W. R. wynika, iż nastąpiło to około roku 1990. W swoich pismach pozwany wskazuje, iż nastąpiło to w roku 1991 r., nie przedstawił jednak w tym zakresie żadnych dowodów.

Pozwany wywodzi swoje prawo do zajęcia nieruchomości powodów na potrzeby posadowienia i eksploatacji linii 440 kV w oparciu o decyzję administracyjną wydaną w trybie ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (t.j. Dz.U. z 1974 r. Nr 10, poz. 64 ze zm.). Decyzji tej jednakże nie przedstawił. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, iż z tejże decyzji wynika dla pozwanego tytuł prawny do korzystania z nieruchomości powodów. Tytuł ten nie wynika także z dokumentów przedstawionych przez pozwanego. W tej sytuacji należało rozstrzygnąć podniesiony przez pozwanego zarzut zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesyłu.

W ocenie Sądu Rejonowego, zgodnie art. 305¹ k.c. nieruchomość można obciążyć na rzecz przedsiębiorcy, który zamierza wybudować lub którego własność stanowią urządzenia, o których mowa w art. 49 § 1 k.c., prawem polegającym na tym, że przedsiębiorca może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, zgodnie z przeznaczeniem tych urządzeń (służebność przesyłu).

W myśl art. 305⁴ k.c. do służebności przesyłu mają odpowiednie zastosowanie przepisy o służebnościach gruntowych. Służebność gruntowa jest ograniczonym prawem rzeczowym skutecznym przeciwko wszystkim osobom (erga omnes), które obciąża nieruchomość jednego właściciela (nieruchomość służebną) na rzecz każdego właściciela (użytkownika wieczystego) innej nieruchomości. Treść tego prawa polega bądź na tym, że właściciel nieruchomości władnącej może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, bądź na tym, że właściciel nieruchomości obciążonej zostaje ograniczony w możliwości dokonywania w stosunku do niej określonych działań, bądź też na tym, że właścicielowi nieruchomości obciążonej nie wolno wykonywać określonych uprawnień, które mu względem nieruchomości władnącej przysługują na podstawie przepisów o treści i wykonywaniu własności (art. 285 §1 k.c.).

Stosownie do treści art. 292 k.c. służebność gruntowa może być nabyta przez zasiedzenie tylko w wypadku, gdy polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia, przy czym przepisy o nabyciu własności nieruchomości w drodze zasiedzenia stosuje się odpowiednio. Chodzi tu w szczególności o odpowiednie stosowanie przepisów o terminach zasiedzenia oraz skutkach ich przerwania i zawieszenia. W konsekwencji również służebność przesyłu - do której z mocy art. 305¹ k.c. stosuje się odpowiednio przepisy o służebnościach gruntowych - może zostać nabyta przez zasiedzenie. Zasiedzenie prowadzi do nabycia przez posiadacza prawa należącego do innej osoby na skutek wykonywania tego prawa przez czas w ustawie określony. Zasiedzenie polega na nabyciu prawa przez nieuprawnionego posiadacza wskutek faktycznego wykonywania tego prawa w okresie oznaczonego w ustawie czasu i biegnie przeciwko właścicielowi. Posiadaczem służebności jest w myśl art. 352 §1 k.c. osoba, która faktycznie korzysta z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności. Posiadanie służebności ma innych charakter niż

posiadanie nieruchomości - jest wykonywane stosownie do potrzeb i może nie mieć charakteru ciągłego. W przypadku służebności przesyłu jej posiadanie będzie na ogół polegać na utrzymywaniu na nieruchomości urządzeń przesyłowych oraz dokonywaniu remontów i okresowych konserwacji. Do istoty instytucji zasiedzenia nieruchomości należy wpływ dłuższego okresu czasu. Zgodnie z art. 172 § 2 k.c. w zw. z art. 292 k.c. posiadacz samoistny służebności (tj. osoba, która korzysta z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności) w złej wierze nabywają przez zasiedzenie z upływem 30 lat. Posiadacz samoistny w dobrej wierze nabywa tę służebność przez zasiedzenie z upływem 20 lat. Bieg terminu zasiedzenia służebności gruntowej rozpoczyna się od chwili, gdy posiadacz tej służebności przystąpił do korzystania z trwałego i widocznego urządzenia (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 1967 r. w sprawie III CZP 12/67, opubl. OSNC 1967 r. Nr 12 poz. 212). W realiach przedmiotowej sprawy uznać należy, iż początek biegu terminu do zasiedzenia przez pozwanego służebności gruntowej odpowiadającej obecnie funkcjonującej służebności przesyłu co do sieci elektroenergetycznej 440 kV nie został wykazany precyzyjnie. Decyzja z dnia 27 maja 1988 r. dotyczyła wyłącznie lokalizacji inwestycji linii 440 kV R. - M.. Jak wspomniano wyżej - pozwany nie wykazał w jakiej dacie przedmiotowy odcinek linii został faktycznie przekazany do eksploatacji. Gdyby jednak przyjąć hipotetycznie za początek biegu terminu zasiedzenia rok 1990 lub 1991, to przy przyjęciu przez Sąd złej wiary pozwanego, termin zasiedzenia nie upłynął. Sąd podkreślił, iż na wniosek pozwanego zgłoszony na rozprawie w dniu 18 marca 2014 r., poszukiwał dokumentów dotyczących przedmiotowej linii w Archiwum Państwowym w Ł., Urzędzie Gminy w K., Archiwum Akt Nowych w W., Ministerstwie Gospodarki oraz Instytucie (...) w W.. Żadna z tych instytucji nie posiada poszukiwanych dokumentów. Ponowny wniosek zgłoszony przez pełnomocnika pozwanego zgłoszony na rozprawie w dniu 19 lutego 2015 r. Sąd zatem oddalił jako bezprzedmiotowy oraz zmierzający do zbędnego przedłużenia postępowania.

W dacie decyzji z dnia 27 maja 1988 r. obowiązywał Kodeks Cywilny, który w pierwotnym brzmieniu art. 172 k.c. stanowił, że posiadacz samoistny nieruchomości, który w chwili uzyskania posiadania był w dobrej wierze, nabywał własność nieruchomości po upływie dziesięcioletniego okresu posiadania, a posiadacz samoistny, który w chwili uzyskania posiadania był w złej wierze - po upływie dwudziestoletniego okresu posiadania. Terminy zasiedzenia zostały wydłużone do obecnie obowiązujących na podstawie ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 55 poz. 321). Zgodnie z art. 9 wskazanej ustawy do zasiedzenia, którego bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się od tej chwili przepisy niniejszej ustawy; dotyczy to w szczególności możliwości nabycia prawa przez zasiedzenie. Dla uznania zarzutu zasiedzenia za skuteczny istotne było ustalenie czy posiadanie pozwanego było posiadaniem samoistnym oraz czy był on w dobrej czy złej wierze, a ponadto czy służebność polegała na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia. Posiadanie prowadzące do zasiedzenia musi mieć nadto charakter posiadania samoistnego.

Definicję posiadania samoistnego zawiera art. 336 k.c. W świetle tego przepisu posiadaczem samoistnym jest ten, kto faktycznie włada rzeczą jak właściciel. O posiadaniu samoistnym nie świadczy sama tylko długotrwałość posiadania, która nie jest kryterium odróżniającym posiadanie samoistne od zależnego. Posiadanie samoistne charakteryzuje się tym, że posiadacz włada rzeczą w takim zakresie, jak to czyni właściciel, wykorzystując taką faktyczną możliwość władania rzeczą, do jakiej właściciel jest uprawniony (por. postanowienie SN z 7 maja 1986 r., III CRN 60/86, OSNCP 9/87, poz. 138). Posiadanie prowadzące do zasiedzenia musi mieć charakter władania rzeczą z zamiarem posiadania jej dla siebie (cum animo rem sibi habendi). Faktyczne władztwo charakteryzujące posiadanie samoistne wchodzi w grę wówczas, gdy określona osoba znajduje się w sytuacji, która pozwala jej na korzystanie z rzeczy, i to w taki sposób, jakby była ona jej własnością. Ponieważ przepisy o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie do zasiedzenia służebności gruntowej należy stosować odpowiednio, tym samym posiadania prowadzącego do nabycia służebności gruntowej w drodze zasiedzenia nie należy utożsamiać z posiadaniem prowadzącym do nabycia przez zasiedzenie własności nieruchomości. Termin „odpowiednio” wymaga bowiem niejednokrotnie niezbędnych modyfikacji wynikających z istoty i celu danej konstrukcji prawnej. Należy mieć na uwadze okoliczność, że przy ocenie posiadania prowadzącego do zasiedzenia służebności gruntowej chodzi o faktyczne korzystanie z gruntu w takim zakresie i w taki sposób, w jaki czyniłaby to osoba, której przysługuje służebność.

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy przyjął, że świetle zgromadzonych w sprawie dowodów poprzednicy prawni pozwanego, potem on sam byli posiadaczami służebności, gdyż linia 400 kV była i jest faktycznie eksploatowana. Potwierdził to także świadek W. R.. W tym zakresie nie było zresztą sporu. Powyższe jednoznacznie świadczy, iż pozwany i jego poprzednicy prawni korzystali z nieruchomości powodów w taki sposób, jakby przysługiwała im służebność gruntowa odpowiadająca służebności przesyłu.

Drugą niezbędną do uwzględnienia wniosku o zasiedzenie przesłanką wymaganą przez art. 172 k.c., jest okres posiadania, którego długość zależy od dobrej lub złej wiary posiadacza. Jak wykazano wyżej - pozwany w żaden sposób nie wskazał podstaw, które umożliwiałyby przyjęcie, iż pozostawał w dobrej wierze. Nieporozumieniem - w ocenie Sądu - jest powoływanie się przez pozwanego, iż fakt wydania decyzji dotyczącej m.in. przedmiotowej linii w trybie ustawy z dnia 12 marca 1958 r. powinien być uznany za fakt powszechnie znany i jako taki nie wymagający dowodu. W ocenie Sądu to na pozwanym ciążył obowiązek wykazania zarówno daty początkowej biegu terminu zasiedzenia, jak i podstaw przyjęcia, iż był posiadaczem urządzeń w dobrej wierze. Pozwany nie uczynił tego wbrew zapisom art. 6 k.c. Brak jest także podstaw do zastosowania art. 231 k.p.c.

Jak wynika z poczynionych ustaleń posiadaczem służebności w okresie od wybudowania urządzeń przesyłowych na nieruchomości powodów byli poprzednicy prawni pozwanego, przedsiębiorstwa państwowe, które następnie przechodziły procesy przekształceń własnościowych. Objęcie w posiadanie nieruchomości powodów przez Skarb Państwa reprezentowany przez przedsiębiorstwo państwowe, w celu budowy a następnie konserwacji linii elektroenergetycznej, nastąpiło nie w ramach władczych uprawnień państwa, lecz w celu wykonania państwowych zadań gospodarczych. Dostarczanie przez państwowe przedsiębiorstwa energetyczne energii elektrycznej oraz budowa i konserwacja urządzeń do tego służących, stanowiło bowiem wykonywanie zadań gospodarczych państwa, było więc działaniem w ramach dominium, a nie w ramach imperium. Skarb Państwa może być zatem uznany za posiadacza tych urządzeń oraz nieruchomości, na których się znajdują, w zakresie odpowiadającym służebności przesyłowej (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17.12.2008 r. I CSK 171/08, OSNC 2010/1/15). Z uwagi na to, iż przedmiotowa linia elektroenergetyczna była eksploatowana najwcześniej od 1990 r. - bezprzedmiotowe jest omawianie kwestii, czy pozwany mógł doliczyć do okresu swojego posiadania służebności okres jej posiadania przez Skarb Państwa. W świetle wyżej wskazanych okoliczności bez wątpienia pozwany oraz jej poprzednicy prawni faktycznie korzystali z nieruchomości powodów w takim zakresie i w taki sposób, w jaki czyniłaby to osoba, której przysługuje służebność gruntowa. Powodowie aż do wytoczenia przedmiotowej sprawy nie sprzeciwiali się korzystaniu przez pozwanego z nieruchomości stanowiących ich własność. Nie podejmowali do tego czasu żadnych środków prawnych zmierzających do uregulowania stanu prawnego i kwestii przebiegu linii elektroenergetycznej przez ich nieruchomość, a w każdym razie nie przedstawili na tę okoliczność żadnych dowodów.

Podstawą żądania pozwu stanowi art. 225 k.c. w związku z art. 224 §1 k.c. W świetle tych przepisów samoistny posiadacz w złej wierze jest obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i jest odpowiedzialny za jej zużycie, pogorszenie lub utratę, natomiast posiadacz w dobrej wierze obowiązany jest do zapłaty wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy od chwili, w której dowiedział się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o wydanie rzeczy. Jak wykazano wyżej - pozwany był posiadaczem w złej wierze. Pełnomocnik powoda ostatecznie sprecyzowała żądanie w piśmie procesowym z dnia 12 stycznia 2015 r. na kwotę 3.917,80 zł za okres od dnia 10 sierpnia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2014 r. podnosząc, iż kwota zgłoszona w pozwie określona została jedynie szacunkowo. Za podstawę wyliczenia kwoty 3.917,89 przyjęto wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych w latach 2009 / od 10 sierpnia 2009 r. / - 2014, zgodnie z metodyką przyjętą przez biegłą sądową sporządzającą opinię co do wysokości wynagrodzenia należnego za bezumowne korzystanie z nieruchomości powodów przez pozwanego. Strona pozwana nie kwestionowała tego wyliczenia, nie ma zatem - w ocenie Sądu - potrzeby szczegółowego omawiania tej kwestii. Pozwany wręcz zajął stanowisko, iż wyraziłby zgodę na zasądzenie wynagrodzenia w kwocie 3.917,89 zł, gdyby strona powodowa zrzekła się roszczenia co do cofniętej części.

Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Z uwagi na to, iż strona pozwana

nie wyraziła zgody na częściowe cofnięcie pozwu bez zrzeczenia się roszczenia, należy przyjąć, iż dokonane w istocie częściowe cofnięcie pozwu jest nieskuteczne. Tym samym roszczenie ponad zasądzoną kwotę jest niezasadne, co skutkowało jego oddaleniem.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 7 sierpnia 2011 r. - wobec braku odpowiedzi pozwanego na żądanie zapłaty z dnia 3 sierpnia 2011 r.

O kosztach procesu poniesionych przez pozwanego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. - zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powodowie wygrali proces w 78,36 %. Ponieśli oni koszty procesu: opłata sądowa - 250,00 zł, opłata od pełnomocnictw - 34,00 zł, koszty następstwa procesowego - 600,00 zł, koszty opinii biegłego łącznie - 4.428,17 zł, razem - 5.312,17 zł. Z tej kwoty 78,36 % to kwota 4.162,62 zł.

Pozwany wygrał proces w 21,64 %. Poniósł koszty procesu: koszty zastępstwa procesowego - 600,00 zł, opłata od pełnomocnictwa - 17,00 zł, koszty opinii biegłego - 78,23 zł, razem - 695,23 zł. Z tej kwoty 21,64 % to kwota 150,45 zł. Kwota w tej wysokości powinna być zatem zwrócona pozwanemu przez powodów.

Ostatecznie koszty procesu należne powodom to kwota: 4.162,62 zł - 150,45 zł = 4.012,17 zł.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne, rozważania oraz powołane w nich przepisy należało orzec jak w wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona pozwana, której pełnomocnik zaskarżył go w części, tj. w zakresie punktów 1 i 3 wyrok obejmujących zasądzenie od (...) S.A. z siedzibą w K. solidarnie na rzecz powodów M. W. i R. W. kwotę 3917,80 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 7 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty tytułem bezumownego korzystania z nieruchomości oraz kwotę 4012,17 zł tytułem kosztów procesu.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. naruszenie prawa procesowego:

1) art. 233 § 1 k.p.c., poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów w postaci dokumentacji złożonej przez pozwaną w toku postępowania oraz zeznań świadka W. R. i w konsekwencji błędne przyjęcie, iż (...) S.A. nie posiadają skutecznego tytułu prawnego do korzystania z nieruchomości Powodów wynikającego z decyzji wydanej na podstawie art. 70 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (t. jedn. Dz. U. z 1991 r., Nr 30, poz. 126) („u.g.g.w.n.”) w zw. z art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (Dz.U. z 1974 r. Nr 10, poz. 64 ze zm.) („ustawa wywłaszczeniowa”), w świetle najnowszego orzecznictwa Sądu Najwyższego, nie legitymowały się istnieniem dobrej wiary w momencie obejmowania służebności w posiadanie, uznając tym samym zarzut zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesyłu za nieskuteczny, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy potwierdza istnienie dobrej wiary w momencie obejmowania służebności w posiadanie oraz datę objęcia nieruchomości w posiadanie,

2) art. 278 § 1 k.p.c., poprzez przekroczenie dyrektyw swobody sędziowskiej i w konsekwencji ustalenie wynagrodzenia tytułem bezumownego korzystania z nieruchomości na kwotę inną niż wskazaną przez biegłego rzeczoznawcę majątkowego w opinii uzupełniającej z dnia 2 stycznia 2014 r., oszacowaną samodzielnie przez powodów, przy czym samodzielne określenie wysokości wynagrodzenia tytułem bezumownego korzystania z (...) przez Sąd I instancji może być dotknięte uchybieniami, z uwagi na to, że Sąd nie posiada wiedzy specjalistycznej do dokonywania własnych ustaleń w powyższym zakresie,

3) art. 231 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, w której istniały przesłanki do przyjęcia, iż istnieje decyzja wydana w oparciu o art. 70 u.g.g.w.n. w zw. z art. 35 ustawy wywłaszczeniowej, gdyż wniosek taki w toku postępowania można było wyprowadzić z innych ustalonych faktów,

4) art. 6 k.c., w zw. z art. 341 k.c. oraz w zw. z art. 234 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i pominięcie, iż sąd jest związany domniemaniem dobrej wiary (art. 7 k.c.) oraz posiadania zgodnie z prawem (art. 341 k.c.) do czasu jego obalenia, które w niniejszej sprawie nie nastąpiło,

5) art. 227 k.p.c., poprzez oddalenie ponownego doprecyzowanego wniosku pozwanej o zwrócenie się do archiwów i instytucji państwowych o przesłanie do Sądu wszelkiej dokumentacji prawno - eksploatacyjnej dotyczącej budowy linii 400 kV relacji O. - R., R. - T., w szczególności na terenie miejscowości Ż., gmina K., decyzji, protokołów odbioru linii, zarządzeń, postanowień organów administracyjnych dotyczących w/w linii, złożonego po analizie odpowiedzi ww. instytucji, mimo iż okoliczności faktyczne objęte tezą dowodową mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy;

II. naruszenie prawa materialnego:

1) art. 70 u.g.g.w.n. w zw. z art. 35 ustawy wywłaszczeniowej poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji błędne uznanie, iż Spółka nie legitymuje się skutecznym tytułem prawnym do korzystania z nieruchomości powodów,

2) art. 172 k.c. w zw. z art. 292 k.c., poprzez niewłaściwe ich zastosowanie i w konsekwencji błędne przyjęcie, że w niniejszej sprawie nie zaistniała przesłanka nabycia w drodze zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu w postaci dobrej wiary,

3) art. 7 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, w której Powodowie nie obalili domniemania dobrej wiary występującej po stronie pozwanej,

4) art. 6 k.c. w zw. z art. 341 k.c. oraz w zw. z art. 234 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i pominięcie, iż sąd jest związany domniemaniem dobrej wiary (art. 7 k.c.) oraz posiadania zgodnie z prawem (art. 341 k.c.) do czasu jego obalenia, które w niniejszej sprawie nie nastąpiło,

5) art. 710 k.c. w zw. z art. 60 k.c. poprzez ich niezastosowanie i w konsekwencji nie przyjęcie przez Sąd i instancji, iż w okolicznościach niniejszej sprawy doszło pomiędzy stronami postępowania do zawarcia umowy użyczenia o charakterze trwałym i nieodpłatnym.

Powołując się na powyższe zarzuty skarżący, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa także w zakresie punktów 1 i 3.

Jednocześnie wniósł o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy przypomnieć, iż postępowanie apelacyjne zostało tak ukształtowane, iż Sąd II instancji jest sądem merytorycznym, a nie tylko kontrolnym. Skoro zatem istotą postępowania apelacyjnego jest merytoryczne rozpoznanie sprawy to sąd II instancji ma nie tylko uprawnienie ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego materiału dowodowego oraz dokonania jego własnej, samodzielnej i swobodnej oceny w tym oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu przed obu sądami. (por. postanowienie SN z 8 kwietnia 2011r. II CSK 474/10). Przy czym należy mieć na względzie, iż Sąd II instancji orzekając w granicach zaskarżenia jest związany zarzutami naruszenia prawa procesowego natomiast z urzędu bierze pod uwagę naruszenia prawa materialnego i może dokonać odmiennych ustaleń lub uzupełnić ustalenia faktyczne dysponując także materiałem dowodowym zgromadzonym przez Sąd I instancji.

Powyższe rozważania uprawniają Sąd Okręgowy do poczynienia dodatkowych ustaleń, w wyniku których należy stwierdzić co następuje.

Powodowie M. W. i R. W. nabyli własność nieruchomości, na której znajduje się sporna linia energetyczna 10 sierpnia 2009 r. Nieruchomość o łącznej powierzchni 2,01 ha. Oznaczona w ewidencji gruntów jako działki o numerach: (...), (...), (...) i (...). dla której Sąd Rejonowy w Belchatowie urzędzona jest księga wieczysta Kw nr (...) jest położona w miejscowości Ż. i została nabyta na podstawie umowy sprzedaży zawartej w formie aktu notarialnego repertorium A (...).

(dowód: wypis aktu notarialnego k. 1- 3 akt księgi wieczystej (...) Sądu Rejonowego w Belchatowie)

Poprzednik prawny powodów – Gmina K. nabyła nieruchomość, na której posadowiona jest linia energetyczna na podstawie decyzji Wojewody (...) z dnia 8 września 1991 r. wydanej w trybie art. 18 ust 1 w związku z art. 15 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 32 poz. 191). W dacie wybudowania linii energetycznej nieruchomość stanowiąca obecnie własność powodów stanowiła własność Skarbu Państwa.

(dowód : decyzja nr (...) k. 33 akt księgi wieczystej (...)Sądu Rejonowego w Belchatowie).

W ocenie Sądu powyższe ustalenie upoważnia do innej niż dokonana przez Sąd pierwszej instancji oceny stanu faktycznego i przyjęcia, że w dacie wybudowania linii energetycznej a więc w okresie od listopada 1988 r. do 1991 r. inwestor działał w dobrej wierze skoro zdecydował się na wybudowanie linii energetycznej na swoim gruncie.

Przepis art. 172 k.c. łączy przepisany dla nabycia własności nieruchomości w drodze zasiedzenia upływ czasu z kwalifikacją posiadania według kryterium dobrej lub złej wiary posiadacza w chwili uzyskania przez niego posiadania.

Dobra wiara posiadacza samoistnego służebności polega na usprawiedliwionym w towarzyszących okolicznościach przekonaniu, że przysługuje mu posiadane prawo. Dla oceny istnienia dobrej wiary decydujące są kryteria obowiązujące przy nabyciu przez zasiedzenie nieruchomości (art. 292 zd. 2 k.c. w zw. z art. 172 k.c.), co w przypadku służebności oznacza analizowanie chwili rozpoczęcia wykonywania służebności, czyli korzystania z trwałego i widocznego urządzenia (art. 292 zdanie pierwsze k.c.). Innymi słowy, dobra wiara posiadacza urządzeń przesyłowych występuje wówczas, gdy ingerowanie w cudzą własność w zakresie odpowiadającym służebności rozpoczęło się w takich okolicznościach, które usprawiedliwiały przekonanie posiadacza, że nie narusza on cudzego prawa (por. np.: uchwała siedmiu sędziów SN z 6 grudnia 1991 roku, III CZP 108/91, OSNC 1992/4/97, postanowienie SN z 5 lipca 2012 roku IV CSK 606/11, wyrok SN z 10 lipca 2013 roku V CSK 320/12, Lex Nr 1391372).

W świetle ustalonego wyżej stanu faktycznego uznać więc należy, że Skarb Państwa w dniu 27 maja 1990r. tj. w chwili nabycia własności nieruchomości przez gminę był w dobrej wierze co do posiadania na nieruchomości gminnej urządzeń przesyłowych tj. czy zaistniała sytuacja usprawiedliwiała jego przekonanie, że nie narusza on cudzego prawa posiadając na tej nieruchomości linię energetyczną. W tym miejscu podkreślić należy, że posiadacza służebności chroni domniemanie dobrej wiary określone w art. 7 k.c., zgodnie z którym jeżeli ustawa uzależnia skutki prawne do dobrej lub złej wiary domniemywa się istnienie dobrej wiary. W toku procesu nie został skutecznie przeprowadzony dowód, który prowadziłby do zakwestionowania dobrej wiary. Ponadto za przyjęciem dobrej wiary Skarbu Państwa przemawia charakter nabycia przez gminę prawa własności nieruchomości. Chociaż nabycie własności na podstawie art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. - przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz.U. Nr 32, poz. 191 ze zm.) następuje z mocy prawa z chwilą wejścia ustawy w życie, to stwierdzenie owego przejścia prawa należy, stosownie do art. 18 ust. 1, do kompetencji organu administracji państwowej - wymaga decyzji wojewody. Decyzja ta stanowi akt deklaratoryjny, ale konieczny i zawierający sui generis element konstytutywny, dopiero bowiem od chwili jej wydania (a ściśle - uprawomocnienia) gmina może skutecznie powoływać się w obrocie na swoje prawo, i prawem tym rozporządzać. Do tego czasu gmina nie może powoływać się na samo brzmienie wymienionego art. 5 ustawy, gdyż decyzja wojewody stanowi sformalizowany i jedyny dowód nabycia przez gminę składników będących mieniem państwowym. Sytuacja ta powoduje w istocie czasowe wyłączenie uprawnień właścicielskich. Nabycie mienia komunalnego stanowi uwłaszczenie gminy częścią

mienia ogólnonarodowego i ma charakter pochodny - gmina staje się następcą Skarbu Państwa. (por. wyrok SN z dnia 6 lutego 2004r II CK 404/02 baza Legalis)

W przedmiotowej sprawie decyzja Wojewody (...) uwłaszczająca gminę m.in. na działce będącej przedmiotem sporu została wydana do we wrześniu 1990 r. i potwierdza ona nabycie przez Gminę własności z dniem 27 maja 1990 r.

Jak wynika z poczynionych przez Sąd pierwszej instancji i przyjętych przez Sąd Okręgowy za własne ustaleń na nieruchomości, której właścicielami od niedawna są powodowie – poprzednik prawny pozwanego rozpoczął inwestycję w 1988 r. Zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy upoważnia również do stwierdzenia, że linia energetyczna przebiegająca nad działką powodów została oddana do eksploatacji w 1990 r. (vide: zeznania świadka W. R. k. 464). Odkąd na przedmiotowej nieruchomości wybudowano linię energetyczną, urządzenia przesyłowe wymagały bieżących napraw i konserwacji. Państwowe przedsiębiorstwo energetyczne faktycznie korzystało więc z nieruchomości w taki sposób, jak to czyni osoba, której przysługuje służebność (konserwacja i naprawa linii, okresowe przeglądy linii). Ustalenia w tym zakresie co do wykonywania służebności w zasadzie nie były kwestionowane przez powodów.

W tym miejscu wskazać należy, że do 27 maja 1990 obowiązywała zasada jednolitego funduszu własności państwowej zgodnie z którą stosunek pomiędzy Skarbem Państwa a przedsiębiorstwem państwowym sprawującym zarząd mieniem państwowym w zakresie władania gruntem odpowiadał dzierżeniu w rozumieniu art. 338 k.c. Nieruchomość będąca przedmiotem sprawy do 27 maja 1990 była własnością Skarbu Państwa od tego dnia była własnością gminy. Doszło zatem z chwilą komunalizacji do swoistego rozszczepienia uprawnień co do z jednej strony własności nieruchomości, która przysługiwała gminie, z drugiej strony co do własności urządzeń przesyłowych, które przysługiwały ówczesnie jeszcze Skarbowi Państwa.

Ustawą z 31 stycznia 1989 roku o zmianie ustawy kodeks cywilny (Dz.U. nr 3 poz. 11) poczynając od 1 lutego 1989r. art. 128 k.c. otrzymał nowe brzmienie wskazując, że własność ogólnonarodowa przysługuje Skarbowi Państwa, albo innym państwowym osobom prawnym. Niemniej jednak orzecznictwo wykładając ten przepis stwierdziło, że jego brzmienie nie uzasadnia przyjęcia, iż z mocy prawa doszło do przekształcenia uprawnień do mienia ogólnonarodowego pozostającego w ich zarządzie w prawo własności do tego mienia. (por. uchwała siedmiu sędziów SN z 18 czerwca 1991r. III CZP 38/91 (zasada prawna) OSNCP z 1991r. nr 10-12 poz.118). Z kolei ustawą z 29 września 1990 roku o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz.U. nr 79 poz. 464 ze zm.) przyznano z dniem 5.12.1990 roku państwowym osobom prawnym, którym dotąd przysługiwało prawo zarządu zdolność nabywania we własnym imieniu praw majątkowych w tym zwłaszcza rzeczowych uwłaszczając je na posiadanym mieniu będącym dotychczas własnością państwa prawem użytkowania wieczystego gruntu i prawem własności budynków i urządzeń. Ustawa ta ostatecznie potwierdziła prawo własności nieruchomości nabytych przez państwowe osoby prawne po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 3, poz. 11) wskazując, że od chwili nabycia stanowią one własność tych osób (art. 3). Przepisy te mają odpowiednie zastosowanie do stwierdzenia nabycia ograniczonych praw rzeczowych oraz do oceny posiadania prowadzącego do ich nabycia przez zasiedzenie.

W ocenie Sądu Okręgowego moment objęcia w posiadanie urządzeń posadowionych na nieruchomości, której właścicielami są powodowie (najpóźniej 1991 r.) pozwala na przyjęcie, że pozwany nabył w drodze zasiedzenia służebność gruntową w swej treści odpowiadającą służebności przesyłu najpóźniej z końcem 2011 r.

Zgodnie z art. 352 § 1 i 2 k.c. kto faktycznie korzysta z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym służebności, jest posiadaczem służebności, a do posiadania służebności stosuje się odpowiednio przepisy o posiadaniu rzeczy. Z kolei w myśl art. 292 k.c. służebność gruntowa może być nabyta przez zasiedzenie tylko w wypadku, gdy polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia. Przepisy o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie stosuje się odpowiednio. Dopuszczalność nabycia w drodze zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu, a także samej służebności przesyłu przez przedsiębiorstwo przesyłowe została potwierdzona w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego (por. uchwała z dnia 17.01.2003 r. , III CZP 79/02, OSNC z 2003 r., nr 11,

poz. 142, wyrok z 31.05.2006 r., IV CKS 149/05, LEX nr 258681, postanowienie z dnia 8.09.2006 r., II CSK 112/06, LEX nr 193240, postanowienie z dnia 4 października 2006 r., II CSK 119/06, LEX nr 196515, uchwała z 7.10.2008 r., III CZP 89/09, LEX nr 458125, postanowienie z 5.06.2009 r., I CSK 495/08, LEX nr 511975) i w doktrynie. Posiadacz służebności nie włada nieruchomością jak właściciel, ale korzysta z niej w zakresie prawa służebności, czyli korzysta z nieruchomości np. celem przeprowadzenia kontroli np. gazociągu, jego konserwacji, naprawy czy też wymiany. A wykonując te czynności uważa, że ma prawo w takim zakresie korzystać z cudzej nieruchomości. W takim przeświadczeniu było przez cały okres biegu zasiedzenia państwowe przedsiębiorstwo przesyłowe. Przedsiębiorstwo korzystało z nieruchomości celem naprawy czy też konserwacji instalacji gazowej. Należy podkreślić, że odpowiednie stosowanie przepisów o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie oznacza między innymi ocenę zakresu posiadania z uwzględnieniem specyfiki służebności. Posiadanie służące do nabycia służebności gruntowej w drodze zasiedzenia ma bowiem inny zakres niż posiadanie prowadzące do nabycia przez zasiedzenie własności. Posiadanie służebności nie musi bowiem być wykonywane w sposób ciągły, lecz stosownie do potrzeb (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2006 r., II CSK 119/06, LEX nr 447190).

Nie ulega wątpliwości, że następstwem prywatyzacji państwowych przedsiębiorstw energetycznych polegającej na powstaniu w miejsce przedsiębiorstw państwowych jednoosobowych spółek akcyjnych Skarbu Państwa, które wstępowały w ich prawa i obowiązki, wszelkie prawa majątkowe i niemajątkowe była sukcesja uniwersalna częściowa (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 1992 r., III CZP 49/92, OSNC 1992 nr 11, poz. 200, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2000 r., I CKN 324/00, OSNC 2001 nr 6, poz. 96). W orzecznictwie i doktrynie przyjmuje się, że skutek ten dotyczył wszystkich praw składających się na przedsiębiorstwo, choćby nie były wskazane w czynności (akcie administracyjnym) jako jego składniki, także jeżeli strony nie uświadamiały sobie ich istnienia czy przynależności do przedsiębiorstwa. Skutek ten dotyczył także bez wątpienia służebności gruntowych, służebności przesyłu czy też służebności zbliżonych do służebności przesyłu. Względy związane z charakterem tego rodzaju służebności, ich funkcjonalnym powiązaniem z działalnością przesyłową oznaczają, że dla ich przeniesienia wystarczające jest wykazanie przez nabywcę przymiotu przedsiębiorstwa przesyłowego i przejęcia całego lub zorganizowanej części dotychczasowego przedsiębiorstwa, przy czym czynności takie nie muszą indywidualnie oznaczać przenoszonych służebności względem których przedsiębiorstwo jest podmiotem władającym. (por. postanowienie SN z 30 stycznia 2014r. IV CSK 252/13, wyrok SN z 7 sierpnia 2014r. II CSK 610/13 www.sn.pl). W kontekście powyższych rozważań nie budzi żadnej wątpliwości, iż obecny pozwany jest następcą prawnym przedsiębiorstwa państwowego tym samym jest także posiadaczem infrastruktury przesyłowej posadowionej na nieruchomości której właścicielami są powodowie.

Nabycie służebności przesyłu przez zasiedzenie jeszcze przed wytoczeniem powództwa o wynagrodzenie uniemożliwia domaganie się przez właściciela nieruchomości wynagrodzenia za posiadanie służebności także za okres sprzed chwili nabycia, stanowisko w tym zakresie jest już ugruntowane w orzecznictwie.

W konsekwencji uznać należy, że w przedmiotowej sprawie doszło do naruszenia art. 172 k.c. w zw. z art. 292 k.c., poprzez niewłaściwe ich zastosowanie i w konsekwencji błędne przyjęcie, że w niniejszej sprawie nie zaistniała przesłanka nabycia w drodze zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu w postaci dobrej wiary.

Prawidłowe zastosowanie powołanych przepisów uzasadnienia natomiast zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa bez konieczności odnoszenie się do innych zawartych w skardze apelacyjnej zarzutów.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 386 § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach postępowania za obie instancje Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. Zastosowanie powołanego przepisu uzasadnia charakter zgłoszonego roszczenia i okoliczności sprawy (zasiedzenie niewątpliwie skutkuje ograniczeniem uprawnień właścicielskich powodów).

Na oryginale właściwe podpisy